

Čís. 916.

Zbavení svéprávnosti (cís. nař. ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.). Ustanovení o nepřípustnosti rozkladu platí jak o usnesení, jímž návrhu vyhověno, tak i o usnesení, jímž návrh zamítnut.

Tím, že přednosta soudu projednával o neferiální věci v čase soudních prázdnin, prohlášena věc za věc feriální.

(Rozh. ze dne 8. února 1921, R II 62/21.)

Do usnesení okresního soudu, jímž byl zamítnut návrh na zbavení svéprávnosti, podal navrhovatel rozklad, jež p r v ý s o u d odmítl jako nepřípustný a opozděný. R e k u r s n í s o u d rekursu nevyhověl. D ů v o d y: Názor stěžovatelův, že předpis § 49 cís. nař. ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. o vyloučení opravného prostředku rozkladu se vztahuje jen na usnesení, která vyslovují zbavení svéprávnosti, jest nesprávným. Předpis tento mluví o usneseních okresního soudu o zbavení svéprávnosti (Beschluss über Entmündigung) na rozdíl od usnesení znějících na zbavení svéprávnosti (auf Entmündigung) uvedených v § 37 cit. nař. a vztahuje se tedy také na usnesení, jímž se návrhy zamítají, což ostatně patrno také ze stanoveného tam okruhu osob, jímž se právo stížnosti proti dotyčným ustanovením vyhrazuje. Kdyby názor stěžovatelův byl správný, nebyla by otázka stížnosti proti usnesením, návrh zamítajícím, v zákoně vůbec upravena. Se zřetelem na nepřípustnost rozkladu jsou vývody stěžovatele proti názoru prvního soudu, že rozklad byl podán opozděně, poněvadž projednávaná záležitost byla věcí feriální, nerozhodné. Ale i v tomto směru dlužno názoru prvního soudce přisvědčiti. Tvzení, že nebyl stranami učiněn návrh, aby věc byla prohlášena za feriální, jest sice správné, ale navrhovatel činil opětne návrhy na řízení, jmenovitě dne 7. července 1920 a opětne dne 4. srpna 1920, a návrhy ty odůvodnil způsobem, který vyžadoval, by záležitost byla prohlášena za věc feriální. Bylo-li následkem těchto návrhů konečné jednání položeno na den 2. srpna 1920, tedy do soudních prázdnin, bylo tím zároveň vysloveno, že se věc prohlašuje za věc feriální. Souhlas přednosta soudu dle § 86 zák. o soudní org. jest vykázan, neboť tento přednosta soudu jednání dne 2. srpna 1920 sám řídil. Na nedostatek usnesení formálního by si stěžovatel mohl stěžovati jen tehdy, kdyby sám tím, že dne 2. srpna 1920 k jednání přišel, jednal a žádnou námitku proti jednání nepřednesl, dodatečně prohlášení věci za feriální neschválil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá úplně zákonu, pročez se poukazuje na důvody k němu připojené. Na vývody dovolací stížnosti dodává se toto: Stěžovatel hájí názor, že ustanovení o nepřípustnosti rozkladu, pojaté do § 49 cís. nař. ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. z. (nař. o zbavení svéprávnosti) vztahuje se pouze na usnesení, zbavení svéprávnosti vyslovující, nikoliv však na usnesení, jímž se návrh na uvalení opatrovnictví zamítá. Toto prý nelze pokládati za usnesení o zbavení svéprávnosti (Beschluss

über die Entmündigung) ve smyslu § 49 cit. nař., pročez prý také pro usnesení, o které v tomto případě jde, platí dle § 56 cit. nař. podpurné normy mimosporného patentu. Názer ten není správným. Že za usnesení o zbavení svéprávnosti nutno považovati i usnesení, kterýmž se návrh na uvalení opatrovnictví zamítá, vyplývá jednak z významu uvedených slov zákona, jež neoznačují výsledku řízení, nýbrž předmět řízení, jednak i z toho, že odstavec první § 49 cit. nařízení výslovně uvádí, že stížnost do usnesení přísluší i tomu, kdo navrhl zavedení řízení o zbavení svéprávnosti, tedy i tomu, jehož návrhu na uvalení opatrovnictví vyhověno nebylo. Z toho je patrné, že předmětem stížnosti ve smyslu prvního odstavce § 49 může býti i usnesení okresního soudu zamítající návrh na uvalení opatrovnictví. Poslední věty prvního odstavce, vyslovující nepřipustnost rozkladu, nutno tedy užiti i na takováto ustanovení. Na tom ničeho nemění, že tento odstavec mluví mimo to i o odporu proti usnesení okresního soudu, jenž dle § 37 cit. nařízení může býti podán toliko proti usnesení, zbavení svéprávnosti vyslovujícímu, neboť z této okolnosti nelze ještě usuzovati, že veškeré předpisy prvního odstavce předpokládají pouze usnesení, kterýmž bylo vyřknuto zbavení svéprávnosti. Proto stěžovatel nemůže se dovolávati § 56 nař. o zbavení svéprávnosti o podpurné platnosti §§ 1 až 19 nesp. pat., jelikož dle toho, co bylo uvedeno, nelze těchto předpisů užiti na tento případ, pro který platí zvláštní norma § 49 cit. nařízení.

Čís. 917.

Poskytuje rozvedené manželce dle dohody výživné, nesproštuje se manžel povinnosti, vydati jí drahotní příspěvky, jež mu byly pro manželku vyplaceny.

(Rozh. ze dne 8. února 1922, Rv II 292/20.)

Při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože v roce 1908 zavázal se manžel smírem platiti manželce 100 K měsíčně. Zároveň bylo výslovně stanoveno, že smírem jsou vyrovnány všechny vzájemné nároky manželů a že nelze domáhati se snad zvýšení důchodu, kdyby se poměry manžela v budoucnu zlepšily. V letech 1916—1919 obdržel manžel, státní úředník, pro manželku na příspěvcích drahotních a pořizovacích úhrnem 3362 Kč, jichž vydání se manželka domáhala. Oba nižší soudy přiznaly jí nárok pouze potud, pokud v těch kterých letech drahotní a pořizovací příspěvky převyšovaly výživné, jež plniti byl manžel již dříve smírem zavázán, vycházejíce ze stanoviska, že v tom právě spočívá rozdíl mezi rozvedeným manželem, jenž není povinen k vyživování manželky, a takovým, jenž k němu jest zavázán, že posléz jmenovanému poskytují se drahotní a pořizovací příspěvky, jež jest povinen zcela manželce vydati, aniž by však vedle toho byl povinen platiti výživné dříve snad ujednané, pokud se týče, že si může zaplacené již výživné sraziti.

N e j v y š š í s o u d přiznal manželce zmíněné přídavky bez jakékoliv srážky.